

DECEMBER.

Wij zijn, terecht, vol bewondering voor de herfstkleuren. Maar nu willen we toch ook eens acht geven op het kleurenspeel, dat de winter vertoont.

De meeste boomen en struiken hebben hun bladeren verloren. Sommige eiken, beuken, haagbeuken, voornamelijk hakhout, behouden nog lang hun dor, ritselend loover. Dat valt af, geheel op normale manier in Maart en April. Jeugdige figuren van Meidoorn en Kardinaalsmuts probeeren nog door te groeien en moeten het bezuren bij de eerste strenge vorst, die de nog niet verhoude eindloot vernielt. Hulst en de andere „altijdgroenen” blijven gewoon in blad, hebben echter toch een jaargang verloren.

Maar overigens zijn onze bladdragende boomen en struiken kaal en staan zij volgens Guido Gezelle als een schooiersbende in winterdaagsche ellende. Dat heeft hij zeker gedicht nadat hij zwaar verkouden op een laten mistigen Februari-namiddag langs een kleiweg met diepe natte wagensporen huiswaarts sukkelde.

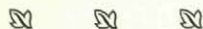
Hoe heel anders kan het zijn. Een laag winterzonnetje straalt over de wijde beboschte duinvallei. De witte berkenstammen blinken hier en daar uit tusschen hun dicht takkenwerk, reeds prijkend in het fraaie blauwig purper, dat dag aan dag intenser zal worden. Uit de berken verheffen zich de hooge massa's der Zwarte Populieren en wij verwonderen ons voor de zoo-veelste maal er over, hoe zij toch aan dien donkeren naam gekomen zijn. Want zij stralen daar in helder stroogeel tegen de blauwe lucht en als we ze van nabij bezien, dan blijkt dat de kleur der jongste twijgen te zijn. De oudere trekken meer in grijs, maar licht blijven ze altijd. Glanzig bruin steken de espen tegen de populieren en berken af, ruig door hun dikke knoppen. In de laagte komen eerst de donkere massa's van de ligusters en daarvoor wijd en zijd de kruipwilgen, sommige met groene twijgen, andere met paarse, oranje tot bijna rood toe. De duindoornmassa's zijn grijsgrauw, maar dichterbij verheugen we ons aan het prachtige brons van de knoppen.

Zoo is het ook met de eiken: glinsterend grijs, hier en daar groenig van onrijpe, de knoppen warm bruin, tot oranje toe, klein of groot, maar altijd met die aardige opeenhoopingen aan het eind van de takken. De beuken naar het paarse trekkend, maar nog niet zoo sterk als de berken, de lindes reeds met het aanloopje naar rood, dat sterker wordt naarmate het jaargetijde vordert. Het afgestorven loof van de adelaarsvarens is grijs met flitsen van bruin en oranje en er liggen hier en daar nog bonte bramentwijgen over. Sommige van die bramen zouden we haast tot de altijdgroene mogen rekenen.

Hoe kleurig zijn de mosvlakten: het heldergroene pinmos op de zandverstuivingen, het donkere haarmos aan den boschrand, de nog donkerder plakken van leermos en de teere blauwgrijze zachtgetinte rendiermosmassa's, hier en daar opgevroolijkt door spikkelig rood van zijn eigen bloei of helder lakrood en glanzig groen van de bekermosjes.

Alleen als het hard vriest, wordt de weide bleek. Het wintergraan steekt met smaragdgroen helder af tegen het purperig blauw van de akkers, die wel geploegd werden maar braak bleven liggen en het groen-groen knollenland prijkt in zijn gebladerte met alle kleuren van den regenboog. Onder de heggen is het ook groen en bont van allerlei kiemplantjes en van voorbarig goed, dat het er alvast maar op waagt, ofschoon Maart hun eigenlijke tijd is.

JAC. P. THIJSSE.

BOEKBESPREKING.

Flitsende Vinnen. Een Album van de Nederlandsche Zoetwatervisschen. Tekst door A. J. L.

LOOYEN, voorwoord van Mr. J. C. A. v. d. MORTEL, plaatjes en illustratie door A. BEEFTINK.

Uitgave van Ringers Cacao- en Chocolade Fabrieken, Rotterdam, Alkmaar.

Een album geheel in den trant van de Verkade's albums, volkomen daar op gelijkend wat be-